

LBRIS

We know
books

**CLÉMENCE
MICHALLON**

CHIRIAȘA TĂCUTĂ

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

FEMEIA DIN MAGAZIE

Îți place să crezi că fiecare femeie are unul, și el s-a nimerit, pur și simplu, să fie al tău.

E mai ușor așa. Dacă nici una nu este liberă. Nu încap în lumea ta cei care sunt încă afară. Nu iubești vântul din părul lor, nu-ți place soarele de pe pielea lor.

El vine noaptea. Descuie ușa. Își târăște bocancii printr-o dâră de frunze moarte. Închide ușa după el, trage zăvorul.

Acest bărbat: tânăr, puternic, îngrijit. Te gândești la ziua în care v-ați întâlnit, la acel scurt moment înainte ca el să-și arate adevărata față, și uite ce vezi: un bărbat care își cunoaște vecinii. Care întotdeauna scoate la timp gunoiul reciclat. Care a stat în sala de nașteri când a venit pe lume copilul său, o prezență solidă în fața relelor de pe lume. Mamele îl văd la coadă la băcănie și îi pun în brațe bebelușul: „Ține-l un pic, am uitat să iau lapte praf, vin imediat“.

Și acum el e aici. Acum e al tău.

Există o ordine în ceea ce faci.

Îți aruncă o privire care face inventarul. Ești aici. Cu cele două brațe, două picioare, un tors și un cap ale tale.

Apoi vine oftatul. O înmuiere a mușchilor spatelui pe când se instalează în mișcarea voastră împărtășită.

Se apleacă să regleze caloriferul electric sau ventilatorul, în funcție de anotimp.

Întinzi mâna și primești o cutie pentru alimente, ies aburi din lasagna, musaca, paste cu ton, orice o fi. Mâncarea, fierbinte, îți face bășici pe cerul gurii.

Îți întinde apă. Niciodată în pahar. Întotdeauna în gamelă. Nimic care să poată fi spart și ascuțit. Lichidul rece îți trimite șocuri electrice prin dinți. Însă bei, pentru că vremea de băut este acum. Îți rămâne un gust metalic.

Îți dă găleata și faci ce ai de făcut. A încetat să-ți fie rușine acum multă vreme.

El ia găleata și pleacă un minut sau două. Îl auzi afară, aproape, sunetul bocancilor, jetul furtunului. Când se întoarce, găleata e curată, plină cu apă cu săpun.

Te privește în vreme ce te speli. În ierarhia trupului tău, el este proprietarul și tu ești chiriașa. Îți înmânează uneltele: o bucată de săpun, un pieptăn de plastic, o periuță, un tub mic de pastă de dinți. O dată pe lună, șampon antipăduchi. Trupul tău: veșnic clocește probleme, iar el îl ține în frâu. O dată la trei săptămâni scoate din buzunarul de la spate unghiera. Așteaptă până ce unghiile îți devin iar prezentabile, apoi o ia înapoi. Întotdeauna o ia înapoi. Faceți asta de ani întregi.

Te îmbraci la loc. Ți se pare inutil, dat fiind ceea ce urmează, însă așa a hotărât el. Nu merge, îți zici, dacă o faci singură. El trebuie să fie cel care trage fermoarele, descheie nasturii, îndepărtează straturile.

Geografia cârnii lui: lucruri pe care nu voiai să le afli, dar le-ai aflat oricum. O aluniță pe umăr. Dâra de păr în josul burții. Mâinile lui: strânsoarea degetelor. Apăsarea fierbinte a palmei pe gâtul tău.

De la început până la sfârșit nu se uită la tine. Aici nu-i vorba despre tine. E vorba despre toate femeile și

toate fetele. E vorba despre el și toate lucrurile care clocesc în capul lui.

Când s-a terminat, nu zăbovește niciodată. E un bărbat din societate, cu îndatoriri. O familie, o casă de condus. Teme pentru acasă de verificat. Filme de privit. O soție pe care s-o faci fericită tot timpul și o fiică pe care s-o legene. Pe lista cu treburile lui există lucruri în afară de tine și de existența ta mărunță, toate așteptând să fie bifate.

În afară de seara asta.

În seara asta totul se schimbă.

În seara asta vezi cum bărbatul – acest bărbat foarte grijuliu, despre care se știe că nu face decât pași măsu-rați – își încalcă propriile reguli.

Se împinge în sus cu palmele proptite în podeaua de lemn. Ca prin minune, n-are așchii înfipte în degete. Își încheie catarama sub buric, apasă metalul pe pielea bine întinsă a taliei.

– Ascultă, zice. Ceva se ascute, partea ta esențială devine atentă. Ai stat aici destul.

Îi cercetezi chipul. Nimic. Vorbește puțin, expresiile feței îi sunt estompate.

– Ce vrei să zici? întrebi.

Își pune la loc haina de lână, trage fermoarul până sub bărbie.

– Trebuie să mă mut, zice.

Nu poți să nu zici din nou:

– Ce?

O venă îi zvâcnește la rădăcina frunții. L-ai mâniat.

– În altă casă.

– De ce?

Se încruntă. Deschide gura de parcă ar vrea să spună ceva, apoi se răzgândește.

Nu în noaptea asta.

Ai grijă ca privirea lui s-o prindă pe a ta în timp ce iese. Vrei să-ți soarbă nedumerirea, toate întrebările nerostite. Vrei să simți satisfacția că te-a lăsat cu sufletul la gură.

Regula numărul unu ca să rămâi în viață în magazie: el învinge întotdeauna. Timp de cinci ani ai avut grijă să fie așa.

2

EMILY

N-am habar dacă Aidan Thomas îmi știe numele. Nu i-aș purta pică dacă nu l-ar ști. Are lucruri mai importante de ținut minte decât numele fetei care îi toarnă coca-cola cherry de două ori pe săptămână.

Aidan Thomas nu bea. Nu alcool. Un bărbat frumos care nu bea ar putea fi o problemă pentru un barman, însă eu nu-mi exprim iubirea prin băutură; este vorba despre faptul că oamenii se așază la barul meu și se lasă în grija mea timp de o oră sau două.

Nu-i un limbaj pe care Aidan Thomas să-l vorbească fluent. E un cerb pe marginea drumului, nemișcat până ce treci cu mașina pe alături, gata s-o ia la fugă dacă te arăți prea interesat. Așa că îl las pe el să vină la mine. Marțea și joia. Într-o mare de clienți obișnuiți, doar pe el vreau să-l văd.

Azi e marți.

La ora șapte încep să arunc priviri spre ușă. Cu un ochi îl pândesc pe el și cu celălalt, bucătăria - chelnerița principală, somelierul, bucătarul-șef care e cretinul cretinilor. Măinile mi se mișcă pe pilot automat. Un cocktail *sidecar*, un sprite, un whisky cu coca-cola. Ușa se deschide. Nu-i el. E doamna de la masa de patru persoane de lângă ușă care a trebuit să se ducă să-și mute mașina. Un bitter cu sifon. Un nou pai pentru puștiul

din spate. Un raport de la chelnerița principală: celor de la masa de patru persoane nu le-au plăcut paste. Erau reci sau nu destul de condimentate. Plângerile lor sunt neclare, dar există, și Cora n-are chef să-și piardă bacșișul pentru că cei de la bucătărie nu-s în stare să folosească încălzitorul pentru mâncare. O liniștesc pe Cora. Îi spun să le spună bucătarilor să refacă pastele, cu o garnitură gratis în chip de scuze. Sau s-o pună pe Sophie, brutăreasa noastră, să trimită un desert dacă cei de la masă par să fie mari amatori de dulciuri. Orice o fi ca să le închidă gura.

Restaurantul e o gaură neagră de nevoi, un monstru care nu poate niciodată să fie săturat. Tata nu m-a întrebat niciodată; a presupus, pur și simplu, că o să-i calc pe urme. După care s-a gândit să moară, pentru că asta-i ceea ce fac bucătarii – trăiesc într-o ceață de căldură și haos, apoi te lasă să strângi rămășițele.

Îmi strâng cu două degete tâmplele, încerc să mă apăr de groază. Poate că e vremea – e prima săptămână din octombrie, încă începutul toamnei, însă zilele sunt tot mai scurte, aerul tot mai rece. Poate că e altceva. Dar în seara asta toate eșecurile par să fie în special ale mele.

Ușa se deschide.

E el.

Ceva se luminează în mine. O bucurie clocotește, din cele care mă fac să mă simt mică și un pic murdără și poate de-a dreptul proastă, însă e cea mai dulce senzație pe care o poate oferi restaurantul și o accept. De două ori pe săptămână, o accept.

Aidan Thomas stă la barul meu în tăcere. Nu vorbim unul cu altul, în afară de politețurile obișnuite. E un dans și i-am învățat perfect pașii. Pahar, cuburi de gheață, dozatorul de băuturi carbogazoase, suport pentru pahar. Cu „Amandine“ scris pe carton cu

caligrafie veche, cursivă. O coca-cola cherry. Un bărbat mulțumit.

– Mulțumesc.

Îi zâmbesc scurt și mâinile nu-mi stau locului. Între treburi – clătesc un shaker, aranjez borcanele cu măslin și cu felii de lămâie –, furișez priviri spre el. Ca o poezie pe care o știu pe de rost, dar nu mă satur de ea: ochi albaștri, păr blond-închis, barbă frumos tunsă. Riduri sub ochi, pentru că a trăit. Pentru că a iubit și a pierdut. Și apoi, mâinile lui: una se odihnește pe teighe, cealaltă în jurul paharului. Calme. Puternice. Mâini care spun o poveste.

– Emily.

Cora se reazemă de teighe.

– Ce mai e?

– Nick zice că trebuie să tăiem din meniu mușchiul.

Îmi stăpânesc un oftat. Crizele de isterie ale lui Nick nu-s din vina Corei.

– Și de ce ar trebui să facem asta?

– Zice că porțiile nu-s bune și timpul de preparare e aiurea.

Îmi dezlipesc ochii de Aidan și mă uit la Cora.

– Nu zic că are dreptate, zice ea. Numai că... mi-a cerut să-ți spun.

În orice alt moment aș fi plecat de la bar să mă ocup eu însămi de Nick. Dar nu-l las să-mi fure acest moment.

– Spune-i că mesajul a fost recepționat.

Cora așteaptă urmarea. Știe la fel de bine ca mine că „mesajul a fost recepționat“ nu-l face pe Nick să se potolească.

– Spune-i că, dacă avem plângeri despre mușchi, mă ocup personal de ele. Jur. Iau toată vina asupra mea.

Scandalul mușchiului¹ va fi moștenirea mea. Spune-i că lumea s-a plâns de mâncare în seara asta. Și spune-i că ar trebui să-și facă mai puține griji despre mușchi și mai multe despre zona de servire, dacă băieții lui trimit mâncarea rece.

Cora ridică mâinile în chip de „Bine, bine“. Se întoarce în bucătărie.

De data asta îmi îngădui un oftat. Dau să-mi îndrept atenția spre două pahare de martini care au nevoie să fie lustruite când simt o privire asupra mea.

Aidan.

Și-a ridicat privirea de la tejghea, surâzând.

- Scandalul mușchiului, da?

Fir-ar să fie! A auzit.

Mă silesc să chicotesc.

- Scuze pentru asta.

El clatină din cap, soarbe din coca-cola cherry.

- Nu-i nevoie să te scuzi, zice.

Îi zâmbesc și eu și mă concentrez pe paharele de martini, de-a binelea de data asta. Văd cu coada ochiului că Aidan își termină băutura. Coregrafia noastră reîncepe: o înclinare a capului ca să ceară nota. O mână ridicată scurt în semn de rămas-bun.

Și iată cum cea mai bună parte din ziua mea s-a terminat.

Iau nota lui Aidan - bacșiș doi dolari, ca întotdeauna - și paharul lui gol. De-abia când șterg tejgheaua observ: o poticneală, o schimbare în îndelung exersatul nostru *pas de deux*.

Suportul. Cel de carton pe care l-am pus sub pahar. Acum ar trebui să-l arunc la coș, dar nu-l găsesc.

¹ *Sirloingate* - aluzie la Watergate

Poate a căzut? Mă duc în partea cealaltă a tejghelei, mă uit la picioarele scaunului înalt pe care stătea el acum câteva minute. Nimic.

E tare ciudat, dar incontestabil. Suportul a dispărut.